

Кожна людина з часом згадує своє минуле. А досягнувши зрілого віку, починає підбивати підсумки зробленого та, спираючись на накопичений досвід і глибокі знання, намічає нові етапи свого життя. До таких людей належу і я. Тому в своїх спогадах хочу зупинитися більше на певних моментах, на які, на жаль, останнім часом молодь мало звертає увагу. З великим задоволенням погодився продовжити розповідь, розпочату в книзі «Ми — далівці», надто напередодні 90-літнього ювілею Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля, в якому я мав честь здобувати вищу освіту.

Коротко про себе. Народився 1927 р. в с. Ободівка Тростянецького району Вінницької області в робітничій родині. Як і інші хлопчиська тих років, виховувався на кінофільмах про Чапаєва, трьох танкістів, Щорса, у дворах ми грали у війну, всі хотіли бути військовими, командирами. Але настав час, і замість дитячих ігор у війну, почалася жорстока, нещадна Велика Вітчизняна війна.

У дні воєнного лихоліття ще підлітком розпочав свій трудовий шлях учнем теслі на місцевому нафтопереробному заводі. В 17 років мене зарахували вихованцем, а через півроку — курсантом Одеського Червонопрапорного піхотного училища, яке на той час знаходилося в місті Уральську. Після закінчення училища командував взводом, згодом — артилерійською батареєю в одній із військових частин Прикарпатського військового округу.

Демобілізувавшись у 1953 р., вступив до Дніпропетровського автодорожнього технікуму, що й вирішило мою подальшу долю. Вся моя наступна діяльність була пов'язана з автотранспортом. У 1955 р. отримав диплом техника-механіка з ремонту й експлуатації автомобільного транспорту з відзнакою. Мене направили на роботу в м. Ворошиловград (нині — Луганськ), де я працював у відділі експлуатації автобусно-таксомоторного парку, а з 1958 р. — заступником директора, згодом — директором АТП-12661.

Відчувши, що мені не вистачає здобутих у технікумі знань, у 36 років вступив до Ворошиловградського машинобудівного інституту на спеціальність «Автомобільний транспорт».

Навчатися у вузі й працювати, та ще й на керівній посаді, було, звичайно, дуже важко. Пригадую, як сидів на лекції, а думав про роботу: що ще не зроблено, з ким потрібно переговорити, що вирішити та ін. Але викладачі вечірнього відділення розуміли студентів, намагалися весь час підбадьорити нас, вміло переводили лекційний матеріал на приклади з виробничої практики, розповідали жаргівливі історії зі студентського життя або просто анекдоти.

На все життя запам'ятав керівника свого дипломного проекту Леоніда Івановича Короткова — ученого, чудового лектора й методиста. Він завжди вирізнявся добротою, поважністю і порядністю. З ним завжди було цікаво. Леонід Іванович приділяв багато уваги моему дипломному проекту, детально розглядав питання, що стосуються теми, пропонував вирішення низки цікавих проблем, аналізував їх. Я вважаю, що саме Л. І. Коротков під час моєї роботи над дипломним проектом навчив мене практичному вирішенню багатьох складних ситуацій.

Згадую дуже енергійного, освіченого, такого, що розуміє проблеми автотранспортної галузі, доцента Анатолія Володимировича Гойгайзеля. Він був справжнім інтелігентом, всебічно розвиненою особистістю. З Анатолієм Володимировичем цікаво було розмовляти на різні теми автотранспортного господарства, як із гранично уважним, ерудованим професіоналом-ученим.

Багато чого хорошого можна сказати і про В. Г. Комісарова та Л. Г. Яницького, у них завжди було цікаво консультуватися під час виконання курсових та індивідуальних робіт.

Викладачі зі спеціальних, загальноінженерних та загальноосвітніх дисциплін були уважними до нас, студентів-вечірників, намагаючись дати нам необхідні знання, за що їм величезна подяка від випускників і велике спасибі їм за їхню копітку й нелегку працю.

ЛЕСНИЧЕВСЬКИЙ Аркадій Олексійович

Випускник Луганського машинобудівного інституту за фахом «Автомобільний транспорт» (1969 р.)

Керівник АТП «Радтрансавто-Луганськ», генеральний директор міжнародних автотранспортних ВАТ «Транскінг», «Транспеле» і «Лаатранс».

Заслужений працівник автотранспорту України, почесний громадянин міста Луганська, почесний доктор Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля.

Нагороджений орденами Трудового Червоного Прапора, «Знак Пошани», Вітчизняної війни II і I ст., «За мужність», «Святого Костянтина Великого», «Ярослава Мудрого» V і IV ст., Почесним дипломом і Золотим знаком, Почесною нагородою «Золотий Меркурій»

Дипломний проект захистив на «відмінно». Здобута в інституті кваліфікація інженера-механіка з автотранспорту допомогла мені в подальшій виробничій діяльності.

Під моїм керівництвом у Луганську 1985 р. було створено найбільше в Україні й у колишньому СРСР автотранспортне підприємство міжнародних перевезень. У 1990 р. його було визнано одним із кращих у Радянському Союзі й на Україні, а 2000 р. — кращим у Європі. Згодом я організував ТОВ «Транспеле», що здійснює перевезення у 26 країнах Європи.

Із рухомого складу зробив ставку на фірму «Вольво», яка під моє «слово честі» виділила підприємству лізинг без банківських гарантій на 435 (!) нових великовантажних автомобілів. А як тільки фірма «Вольво» випустила новий автомобіль-тягач, ми першими придбали його, випробували в себе і дійшли висновку: це машина майбутнього. І одержали 210 сучасних автомобілів «Євро-2», які відповідали найвищим технічним та екологічним вимогам. Згодом придбали ще 50 автомобілів «Євро-3» (також власним коштом із подальшою своєчасною виплатою всіх лізингових платежів).

Із часом наші підприємства розширили свою діяльність — збудували нові виробничі площі й митний термінал. Створили одну з перших в Україні сучасну сервісну станцію з обслуговування автомобілів «Вольво» і «Мерседес» із новітнім технологічним устаткуванням. Це дуже зручно для наших співвітчизників. Адже вони могли поставити до нас на сервісну станцію як нові, так і такі, що вже були у користуванні, автомобілі, і мати цілковиту впевненість — заберуть своє авто як новеньке. Адже тут працюють фахівці з обслуговування й ремонту, які навчалися у провідних фірмах Західної Європи — «Вольво», «Мерседес», «Бош», «Шмітц»... І що дуже важливо, у нас на складі можна знайти більшість необхідних запчастин для цих автомобілів.

Відчутну економію для підприємства дає нова лінія з нарізання автомобільних шин італійської фірми «Марангони». А ще ми шиємо тенти на напівпричепа для себе й замовників, ремонтуємо всю електро- й паливну апаратуру фірми «Бош». Збудували в місті й власну автозаправну станцію.

Підприємство постійно купує й оновляє техніку, поповнюється новими сучасними, зокрема «Вольво», «Мерседес», освоємо «МАНи». І не збираємося зупинятися на досягнутому. Потрібно думати про енергоощадні технології, і ми їх уже освоємо, про молоді кадри, які закріплюють у нас на практиці здобуті в університеті знання. Я особисто приймаю на роботу спеціалістів, довго спілкуючись із кожною людиною. Сам багато працюю і підлеглим розслаблятися не дозволяю.

Наш колектив створив та облаштував територію підприємства необхідною інфраструктурою, що відповідає всім європейським вимогам. Побудовано чудовий центр здоров'я з басейном і сауною, спортивним та атлетичним залами, більярдною. Працюють обладнані найсучаснішим устаткуванням фізіотера-

певтичний і стоматологічний кабінети, де послугами висококласних фахівців безкоштовно можуть скористатися не лише автотранспортники, а й члени їхніх родин.

Я пишаюся тим, що в нашому стабільному колективі практично немає плінності кадрів. Водієм тут стати зовсім непросто. Спочатку необхідно пройти комплексне навчання за 320-годинною програмою, до якої входить і вивчення міжнародних транспортних конвенцій, і ознайомлення з митними, шляховими документами, і вивченням іноземних мов, систем технічного обслуговування й багато іншого. Після закінчення курсів — суворий іспит, який приймає спеціальна комісія.

Тільки-но водії повертаються з поїздки, відразу йдуть додому, до родини, відпочивати. Такі в нас правила. А їхньою машиною займаються автомеханіки: мийуть, діагностують, усувають негаразди, виконують і серйозніші роботи. Як результат — у ремонтному цеху щодня перебувають не більше 10 авто (а їх у нас 400 одиниць). Про ремонт за кордоном взагалі не йдеться (це економія у 5–7 разів). Нині наше підприємство добре знають у усьому світі, воно має бездоганну репутацію.

Я чимало поїздив по світу, побував у більшості наших партнерів. Вони часто також приїздять у Луганськ і не шкодують про це. Гостей і раніше вражав архітектурний комплекс підприємства — добротні будинки у західному стилі під модним, вкритим черепицею дахом. Скажу відверто, приємно чути захоплені відгуки і про нашу високоякісну роботу. Багато років співпрацюю із 35 найбільшими експедиторськими фірмами — Австрії, Бельгії, Німеччини, Італії, Франції, Данії, Іспанії, але ніколи не «прогинався» перед іноземцями, завжди був із ними на рівних. Не боюся конкуренції, з усіма партнерами у нас склалися хороші стосунки. Спочатку сам пропонував послуги АТП, сьогодні ж без удаваної скромності можу сказати, що всі партнери шукають можливості з нами працювати.

Хочу звернутися до нинішніх і майбутніх студентів. У житті дуже часто трапляються «ями й вибоїни» — виробничі і громадські проблеми, вирішити їх позитивно можна, лише маючи міцні знання, велику ерудицію і професіоналізм. Глибокі знання — це просування службовими сходинками, добробут у родині, цікаве життя. Пам'ятайте про це і не марнуйте студентських років, адже саме під час навчання у вузі ви здобуваєте нові знання і розширюєте свій світогляд — навчайтеся і навчайтеся.

Кілька слів про наш вуз, витоки якого сягають перших років проголошення Радянської влади. У 20-х роках відкрили Луганський вечірній робітничий технікум, що готував кадри для цього міста. Згодом нинішній університет ім. Даля перебував у статусі філіалу Харківського інституту. І лише у 60-х роках минулого століття вуз почав інтенсивно розвиватися як самостійний заклад. Перший його ректор Б. П. Румянцев вдало вибрав площу під будівництво студентського містечка. Високими темпами зводили

корпуси інституту. З 1975 р. під керівництвом ректора О. М. Конява тривало будівництво студентського містечка, і в 1993 р. інститут набув нового статусу — державного. А в 2000 р., коли вуз очолював ректор О. Л. Голубенко, йому було надано статус національного університету і присвоєно ім'я нашого знаменитого земляка — Володимира Даля. В університеті вводяться в експлуатацію нові корпуси, комп'ютерні класи й лабораторії. Нині колектив університету бореться за показники дослідницького закладу.

З огляду на зростання ролі автомобільного транспорту, в основі якого лежать логістичні принципи, у 2007 р. ректор Олександр Леонідович Голубенко прийняв дуже правильне рішення — відкрити в університеті факультет автомобільного транспорту й ще одну кафедру автотранспортного напрямку — організації перевезень і управління на автомобільному транспорті. На сьогодні важливим є питання не лише підготовки фахівців із забезпечення працездатності автомобілів в експлуатації, чим уже понад сорок років займається кафедра автомобілів, а й організація транспортного процесу, транспортного маркетингу і менеджменту, управління оптимальними рішеннями, організація безпеки дорожнього руху й інші організаційні й управлінські питання.

Деканом факультету й завідувачем кафедри «Організація перевезень і управління на автомобільному транспорті» призначено відомого в Україні,

першого і на сьогодні єдиного в Луганській області доктора технічних наук автомобільного напрямку — Олександра Петровича Кравченка. Його наукова праця була пов'язана із проблемами забезпечення надійності автомобільних поїздів, підвищення ефективності їх роботи, на чому ми з ним і зійшлися. Він також закінчив наш університет за фахом «Автомобільний транспорт». Щоб підтримати молоду кафедру в забезпеченні навчального процесу на високому рівні, я без вагань прийняв рішення про відкриття на нашому підприємстві її філії. Надав приміщення для навчального класу. Допомогаємо студентам у проходженні виробничих практик, забезпечуємо проведення захистів реальних дипломних проектів на виробництві, часто зустрічаємося й обговорюємо актуальні питання автотранспортної галузі, ділимося науковими й виробничими успіхами. Те, що має взаємний інтерес, намагаємося впроваджувати на виробництві й публікувати у пресі.

Я щасливий, що й мій син Вадим, онучки Марина й Тетяна також є випускниками, а Вікторія — студенткою другого курсу СНУ ім. В. Даля. Це вже сімейна династія.

Ми, колишні студенти, пишаємося нашим чудовим вузом, допомагали й допомагатимемо йому розвиватися й удосконалюватися.

Успіху й подальшого розвитку, Далівський університете!

© Видавничий Центр «Логос»
<http://www.logos.biz.ua>